

SENTÈNCIA 2004-06 DE 3 DE MARÇ DE 2004

SANCIO DISCIPLINARIA DE LA FUNCIO PUBLICA

Demanda extemporània – els fets son constitutius d'una falta i la sanció imposada és per tant ajustada a dret.

Ponent : M.I. Sr. Bernard Plagnet

A N T E C E D E N T S D E F E T

1.-El Sr. A.I.C. va interposar recurs contra la desestimació per silenci del recurs d'alçada formulat el 23 d'octubre del 2002 contra la resolució del Secretari d'Estat de la Funció Pública del 30 de setembre anterior, i contra la decisió del 16 de novembre del 2002 procedint a l'execució de la decisió disciplinaria.

2.- En la sentència de 3 de setembre del 2003, el Tribunal de Batlles ha declarat inadmissible la demanda formulada en data 2 de desembre del 2002 pel Sr. A.I.C. registrada amb el núm. AD-075-2 / 2002 i ha desestimat en tots els seus termes la demanda formulada en data 22 de gener del 2003 pel mateix Sr. A.I.C., registrada amb el núm. AD-004-2 / 2003 acumulada a la que apareix repertoriada amb en núm. AD-075-2/2002.

3 – En el seu recurs d'apel·lació de data 17 de octubre del 2003, el Sr. A.I.C. manifesta principalment que :

-La demanda formulada el dia 2 de desembre del 2002 era admissible ja que era la única manera que tenia el Sr. A.I.C. per demanar urgentment la suspensió de l'execució de l'acte a la Batllia (és a dir la suspensió de funcions i salari entre els dies 1 i 15 de desembre del 2002).

-El Director de Duana era un òrgan manifestament incompetent per a intervenir en un extrem que només podia decidir el Govern.

-La resolució dictada el dia 30 de setembre del 2002 per la Secretaria de la Funció Pública era nul·la de ple dret per infringir les prescripcions imperatives de l'article 77 de la Llei de la Funció Pública.

Al·lega que s'han produït diverses irregularitats durant la instrucció.

Demana per tant l'admissió de la demanda administrativa formulada en data 2 de desembre del 2002, la declaració de nul·litat de ple dret de l'expedient disciplinari, de la resolució de data 30 de setembre del 2002, de la resolució de data 15 de novembre del 2002 i de la resolució de data 18 de desembre del 2002.

El Sr. A.I.C. ha confirmat aquests arguments en el seu escrit de conclusions de data 26 de novembre del 2003.

4.- En la seva contesta de data 7 de novembre del 2003, el MI Govern manifesta principalment que:

-La demanda formulada en data 2 de desembre del 2002 és extemporània, en el sentit que el codi de l'administració (article 126) estableix el termini de dos mesos per a què el Govern resolgui; és a partir d'aquest termini quan queda oberta la via jurisdiccional.

-El Govern no va acordar, amb caràcter previ, la suspensió de la sanció imposada; per consegüent l'acte administratiu era executori, i a qui corresponia l'execució era al superior jeràrquic del funcionari sancionat, en aquest cas el Director del Cos de Duana.

-La resolució dictada pel Secretari de la Funció pública està dins del terminis que fixa la llei, en concret l'article 77, apartat 2 del text normatiu, essent aquest de trenta dies hàbils per les faltes greus, a comptar de la finalització del termini concedit per la vista de les al·legacions.

-El Sr. A.I.C. no ha estat en indefensió durant el procediment sancionador.

-demana es condemni a la part apel·lant al pagament de les costes processals causades.

El MI Govern ha confirmat aquests arguments en el seu escrit de conclusions de data 28 de novembre del 2003.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- Competència

El Tribunal Superior, Sala Administrativa, es competent per a conèixer del recurs, en aplicació de l'article 39-3 de la Llei qualificada de la Justícia .

Segon.- El litigi en qüestió planteja dues qüestions :

-la qüestió de l'admissibilitat de la demanda formulada en data 2 de desembre del 2002;

-la qüestió de fons de la nul·litat de la sanció disciplinària imposada per la resolució de data 30 de setembre del 2002 i de la decisió d'execució de data 15 de novembre del 2002.

Tercer.- El Sr. A.I.C. ha presentat el seu recurs d'alçada contra la resolució de data 30 de setembre del 2002, el 23 d'octubre del 2002 (veure foli 31). Per tant, el

termini de dos mesos concedit a l'administració per contestar al recurs expirava el 23 de desembre del 2002. La resposta de l'administració, rebutjant el recurs d'alçada va succeir abans l'expiració del termini de dos mesos, el 18 de desembre del 2002 (veure foli. 33). El termini del recurs jurisdiccional no podia per tant córrer sinó a comptar d'aquesta data.

Per tant, la sentència ha jutjat correctament que la demanda presentada el dia 2 de desembre del 2002 era extemporània i la pretensió s'ha pogut examinar sobre el fons en els termes que es formulà en la demanda presentada el 22 de gener del 2003.

Per tant, el recurs s'ha de rebutjar sobre aquest primer punt.

Quart.- Sobre el fons, el Sr. A.I.C. presenta diversos arguments :

-El Director de Duana era un òrgan manifestament incompetent per intercedir en un extrem que només podia decidir el Govern. Aquest greuge s'ha de rebutjar: la decisió d'imposar una sanció disciplinària ha estat ben adoptada per l'autoritat competent, és a dir pel Secretari d'Estat de la Funció Pública. Aquesta resolució era executòria i la seva execució és de la competència del superior jeràrquic del funcionari sancionat, en aquest cas el Director del Cos de Duana.

-La resolució dictada el dia 30 de setembre del 2002 per la Secretaria de la Funció Pública era nul·la de ple dret per infringir les prescripcions imperatives de l'article 77 de la Llei de la Funció Pública. Aquest greuge s'ha de rebutjar igualment. En efecte, resulta de l'examen de l'expedient que la resolució del Secretari d'Estat de la Funció Pública va ocórrer el 30 de setembre del 2002, és a dir en el termini previst per l'article 77 de la Llei de la Funció Pública. El fet que la notificació es produís el 9 d'octubre del 2002 no ha de viciar el procediment, en la mesura en què la Llei no preveu cap termini màxim per a la realització de la notificació

-El Sr. A.I.C. ha mencionat diverses irregularitats comeses durant la instrucció. La sentència ha apreciat correctament aquest greuge al constatar que « No s'ha situat al funcionari en indefensió i, per tant, l'error de procediment no és susceptible d'invalidar-lo com pretén l'actor ». Es així que ha pogut respondre a les observacions que figuren en l'expedient; d'altra part l'error material que resulta de la referència incorrecta en l'article 72 no ha pogut induir a error, ja que l'anàlisi que figura en el document indica clarament que els fets que s'imputen al Sr. A.I.C. són constitutius d'una falta greu.

Els punts exposats pel Sr. A.I.C. no tenen per tant la naturalesa que justifiquin l'anul·lació del procediment.

Cinquè.- Resulta de l'examen de l'expedient que els fets són constitutius d'una falta, tal com ho manifesta correctament la sentència (veure el fonament de dret Novè). La sanció imposada és per tant ajustada a dret.

Sisè.- No s'aprecien circumstàncies determinants d'una especial condemna al pagament de les despeses d'aquesta segona instància.

DECISIÓ

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix:

Primer: Desestimar el recurs d'apel·lació presentat pel Sr. A.I.C.

Segon: Confirmar la sentència recorreguda i declarar que la resolució del Govern núm. 20306/2002 del 18 de desembre del 2002, ratificant la resolució del secretari d'Estat de la Funció Pública del 30 de setembre del 2002, és conforme a dret i als fins que legitimen l'activitat administrativa.

Tercer : De no efectuar cap condemna en costes.

Aquesta sentència es ferma i executiva

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.